

Fran Albrecht:

Himna trenutka.

Padi iskra iz vesoljne noči!
K tlom prikovane so mrke oči,
v zemljo zagreble so bedne roke
okamenelo srce.

Utrni se iskra od večnega kresa!
Nad grobom se dneva raztrga zavesa,
roža iz kamena, dan iz noči,
vzklije trenotek iz večnosti.

Padi skrb siva z jetnika ramen,
orel, otresi se nočnih bremen,
tam za obzorji, za morji v pristan
sije žarki poldan!

Sladki trenotek, moj krik gre s teboj,
iskra, izgôri, izžâri z menoj,
hip, ki v večnost te bom objel
in te zapel!

Večer.

Večera neslišen korak
polzi preko streh sveta,
noč dviga do neba
svoj kelih teman in grenak.

Kakor jeklene zavese
molčanje visi
nad srci, teži
in se trese.

Bakreno obzorja žare
od krvi v poltemo
in vse nebo
kot prebodeno srce.

Skozi žareče zavese
na trudnih ur steklo
pada jeklo
in molk.

*Lepo bi bilo, če bi kdo r
22 feb: 26/2*